

عنوان مقاله:

عناصر ژئوپلیتیکی تاثیر گذار در همگرایی میان کشورهای ایران هند، پاکستان و افغانستان و تاثیر آن بر مناطق جنوبی (روش مقایسه ای استفاده از تئوری کانتوری و اشیپگل)

محل انتشار:

فصلنامه جغرافیا و برنامه ریزی منطقه ای، دوره 5، شماره 19 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

کیومرث یزدان پناه درو - استادیار جغرافیای سیاسی، دانشگاه تهران، تهران، ایران

حمیدرضا بیات - دانشجوی دکتری جغرافیای سیاسی، جنوب غرب آسیا، دانشگاه تهران، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

نظام ژئوپلیتیک جهانی بعد از پایان جنگ سرد دچار تحولات گسترده‌ای شده، که افزایش همکاری های سیاسی، امنیتی، اقتصادی، فرهنگی کشورها در مناطق جغرافیایی در جهت ایجاد یک نظام چند قطبی از تحولات جدید نظام ژئوپلیتیک جهانی می باشد. یکی از این مناطق مهم جغرافیایی در نظام ژئوپلیتیک جهانی که قابلیت تبدیل شدن به یک قطب ژئواستراتژیک مستقل در نظام ژئوپلیتیک جهانی را داراست، منطقه شبه قاره هند می باشد که ایران نیز به منظور تامین منافع ملی خود و در راستای راهبرد همکاری های منطقه‌ای و با سیاست نگاه به شرق، به دنبال افزایش روابط سیاسی، اقتصادی، امنیتی و فرهنگی خود با کشورهای این منطقه خصوصا سه کشور هند، پاکستان و افغانستان بوده است. در تحقیق پیش رو با استفاده از روش توصیفی- تحلیلی قصد داریم به تبیین میزان همگرایی در روابط ایران و سه کشور هند، پاکستان و افغانستان با استفاده از نظریه کانتوری و اشیپگل بپردازیم. همچنین سوالی که در تحقیق پیش رو مورد استفاده قرار گرفته است این سوال می باشد که میزان همگرایی در روابط ایران و سه کشور هند، پاکستان و افغانستان با استفاده از متغیرهای الگوی چهارگانه و سیستم اثرگذار برون منطقه ای در نظریه کانتوری و اشیپگل به چه میزان می باشد. در پاسخ به سوال فوق باید بیان کرد که در مجموع بر اساس متغیرهای الگوی چهارگانه و سیستم مداخله گر در مدل کانتوری و اشیپگل، روابط ایران و این سه کشور در سطح پایینی قرار دارد.

کلمات کلیدی:

نظریه کانتوری و اشیپگل، همگرایی، ایران، هند، پاکستان، افغانستان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1400810>

